

ΣΤΟ ΑΤΕΛΙΕ

(Πινάξ του Λ. Σκιφόνι)

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ Κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

..... ΤΟ ΒΡΑΧΙΟΛΙ

“Ένα φειδάκι γνάινο, γαλάζιο άνοιχτό, ψιλό, τιποτένιο...

Τήν πρώτη φορά που τό είδα στό χέρι τής άρραβωνιαστικής μου—
μ’ αυτό έγνώρισα τή Μαιρή—είπα :

—Τί φτωχό βραχιόλι που φορεί! Έγώ πρέπει να τής αγοράσω
ένα καλύτερο...

Και σέ πρώτην ευκαιρία, τής Παναγίας άνήμερα, τής πήγα ένα
βραχιολάκι κομψό, ωμορφο, από κοράλλι και χρυσάφι, φειδάκι όμως
κι’ αυτό, γιατί—νά τό κρύψω δέν θέλω—ύστερ’ από την ιστορία τής
Εύας, δέν βρισκω για γυναίκα σύμβολο πιο κατάλληλο.

Μου έδειξε τή μεγαλειότητα, τήν έρωτικώτερη χαρά. Έγινε κατα-
κόκκινη σάν τό κοράλλι, και σάν τό χρυσάφι άστραψε τό γαλανό
της βλέμμα, άνάμεσ’ άτ’ τά μακρυνά ματοσίνορα, καθώς είχε κατε-
βασμένα τά μάτια στό άνοιχτό κουτί του στολιδιού. Τό πήρε, με φί-
λησε θερμά και τζαρινψε.

Περιμένα τήν άλλη μέρα πώς θα τό φορέση. Τίποτε. Τό γνά-
λινο βραχιόλι στη θέσι του. Μου φάνηκε καλό να μην κάμω λόγο γι’
αυτό. Κάποια προαίσθησι μου έλεγε ότι τό πράγμα ήταν σοβαρώτερο
από μίαν άπλη σύμπτωση ή άξιουσυχώρητη λησμοσύνη. Μά σέ δυό-
τρεις ημέρες δέν έβάσταξα και ελτα με όλη τή φυσικότητα του
κόσμου :

—Μά, καϊμένη Μαιρή, σου πήρα ένα βραχιολάκι... Γιατί δέν τό
φορείς ;

Μ’ ένύτταξε μ’ έκπληξι, σάν να μην κατάλαβε διόλου τί τής
είπα. Έξασκολούθησα :

—Γιατί επιμένεις να φορής αυτό τό ψεύτικο ;

Γύρισε τά μάτια της εύθως προς τό βραχιόλι. Τό
κίτταξε κάμποσην ώρα σιωπηλή και ύστερα έκάρφωσε
πάλι τά μάτια της άπάνω στα δικά μου. Τί χρώμα εί-
χαν εκείνη τήν ώρα δέν ξέρω. Γαλανά βέβαια δέν
ήσαν.

—Δέν σ’ άρέσει; με ρώτησε.

—Είνε τώρα πράμμ’ αυτό να τό φορής; ρώτησα κι’
έγώ.

—Καλά... ‘Από αύριο θα φορωθώ τό δικό σου. Αυτό
ήθελα να τόχω ετσι, για καθημερινό. ‘Αλλ’ άφου δέν
σ’ άρέσει...

Σταμάτησε και κίτταξε πάλι τό γνάινο φειδι.

—Καλά, Ξαναείτε, από αύριο θα φορωθώ τό δικό σου...

‘Η ύψη της, καθώς και ή φωνή της, ήταν λυπητερή. ‘Η άπόφα-
σί της εκείνη έφαινόταν σάν θυσία στην άγάπη μου. Τόσο, που έ-
σπυφα και φίλησα τά Ξανθά σγουρά μαλλιά που έστίαζαν τό γαλήνιο
μέτωπό της...

Τήν άλλη μέρα—ξ, πώς θέλετε να σάς τό πω;—δέν έφορούσε τό
βραχιόλι μου ή Μαιρή. Αυτή τή φορά τής τόπα άμέσως :

—Τό βραχιόλι ;

—‘Α, ναι, καϊμένη, τό Ξέχασα. Να πάω άμέσως να τό φορέσω...
‘Η όχι... Που να ψάχνω τώρα! Τό φορωθώ από αύριο...

Τήν έπίστεψα και τήν άφησα.

‘Αλλά τήν άλλη μέρα πάλι τά ίδια... Με πείραξε, θέλησα να τής
τό πω, φοβήθηκα μη τής μιλήσω άσχημα, και σώπασα. Και όσο έ-
βλεπα τό γνάινο βραχιόλι στό χέρι της, τόσο τό πείσμα μου μέρα
με τήν ημέρα μεγάλωνε, και τόσο μ’ έπιγιγε ό θυμός—ό θυμός του
έρωτευμένου που με τό τίποτε Ξανάβει—και τόσο φοβόμουν να μιλή-
σω, και τόσο έδιάξα τόν έαυτό μου να μην καταδεχτώ να κάμω πειά
τήν παρατήρησι, ούτε να δείξω πώς έχω τίποτε.

‘Ετσι πέρασαν ημέρες πολλές, χωρίς να λέη ή Μαιρή να θυμηθί
τό βραχιόλι μου. ‘Εφαινόμουν όμως κι’ έγώ σάν να είχα ξεχάσει τό
δικό της. ‘Αγάτη κι’ άρμονία όση θές. ‘Ηθελα τότε να κάμω ένα
ταξιδάκι, να λείψω στη Σύρα όχτώ-δέκα μέρες. Και τή βραδεία
που έφευγα, τής είπα, ύστερ’ άτ’ τό τελευταίο φιλι του άποχαιρετι-
σμού, όχι χωρίς άγώνα :

—Μαιρή, σάν θα γυρίσω, θέλω να φορής τό βρα-
χιόλι μου!

—Καλά.

—Μου δίνεις πω λόγο σου;

—Ναι.

—Στήν άγάπη μας;

—Στήν άγάπη μας.

‘Επρόφερε με τόση σταθερότητα τόν όρκο, ώστε μ’
έκαμε να φύγω με τήν άπόφασι αυτή: “Αν, τόν καιρό
που γύριζα, ή Μαιρή δέν φορούσε πάλι τό βραχιόλι μου,
θα χαλούσα τόν άρραβώνα.

‘Ετηλεγράφησα έπίτηδες τή βραδεία που έφευγα άτ’
τή Σύρα. Τό άλλο πρωί ήμουν στό σπίτι τής άρραβωνια-

χέρι της, τεντωμένο σαν χέρι νεκρό...

Πρώτη φορά που έβλεπα έτσι το καταραμένο στολίδι ν' αστράφτι γαλάζιο στο κόκκινο φως της καντήλας. Και η Μαίρη κοιμόταν ήσυχη, άλυπη, με το γλυκό σφίξιμο του φρειδιού, χωρίς να μ' άκουση, χωρίς να ταραχτεί, χωρίς να διακόψει τ' όνειρό της — άχ, ποιός ξέρει τί όνειρο!

Η θεά εκείνη μ' ερέθισε, με πείραξε, με άναψε. Ένα κόκκινο σύννεφο ήθελε και στάθηκε μπροστά μου, και η καρδιά μου άρχισε να χτυπά. Η ιδέα του έγκλήματος γεννήθηκε άμέσως στο κεφάλι μου. Το σχεδίασα με γρηγοράδα άστραπής.

Τίποτε άλλο δεν έσυλλογίστηκα εκείνη την ώρα, ούτε λογάρισα τα κακά έπακόλουθα. Ίσως να νόμισα ότι μ' αυτόν τον τρόπο θα γλύτωνά άπ' όλα για πάντα. Μά και πάλι, μήπως ήμουν κύριος του έαυτού μου; Μήπως ήξερα τί έκανα;

Σίμωσα στο κρεβάτι σιγά-σιγά. Έσκυψα, έπιασα το φρείδι με το ένα χέρι άπ' το κεφάλι, με το άλλο άπ' την ουρά, και δεν έκαμα τίποτε άλλο, μα τίποτε — πόσο μικρή δύναμη χρειάζεται για το έγκλημα! — παρά ν' άπομακρύνω λίγο τα χέρια. Και τσάκ! σέ δω το βραχιόλι...

Άφρα τα κομμάτια του να πέσουν επάνω στο σεντόνι και τράβηξα με τρομό τα χέρια μου. Ό κρότος είχε ξυπνήσει τη Μαρία. Πριν άνοιξει τα μάτια της, έβγαλε και το άλλο χέρι και το έφερε, με την άσυνείδητη εκείνη δύναμη που ξέρετε, στον τόπο του βραχιολιού. Έλειπε! Ψάχνει, βρίσκει εκεί κάτω τα κομμάτια του... Άνοιγει τα μάτια της... Πετιέται άπ' το κρεβάτι...

Σε μίαν άστραπή μέσα όλ' αυτά. Σε μίαν άστραπή μέσα την είδα μπροστά μου δαδή, υπτόλυτη, υ' ένα τριανταφυλλί πουκάμισο με δαντέλλες μαύρες, με τα ξανθά της τα μαλλιά χυμένα στους ώμους.

Ό φρίκης εικόνα, και πώς να σέ λημονήσω ποτέ! Τα μάτια της, άπως τα είδα εκείνη τη στιγμή, με παρακολουθούν άπό τότε χωρίς να μ' άφίνουν στιγμή. Νά, και τώρα τα βλέπω μπροστά μου. Οι βολβοί, τραβηγμένοι πός τους κανθούς, οι γαλανοί έκείνοι βολβοί, άστράφτουν μαύροι—μαύροι. Και τ' άσπράδια μεγάλα-μεγάλα χύνουν μιά λάμψη φασφόρου, άγρια, φοβερή.

Και πώς να περιγράψω τον τόνο της φωνής της όταν η Μαίρη μού έλεγε:

— Μου τώσπασες... Έσύ μου τώσπασες! Καλά λοιπόν, πάει... Έσπασες κάθε δεσμό μεταξύ μας... Φάνηκες ένας ψεύτης, ένας άνόητος, ένας άγώιστης, ένας περιεργός, ένας κακός... Νά, μάθε το, κανένας δεν μώδωσε αυτό το βραχιόλι, καμιά ιστορία δεν είχε, κανένα μυστικό δεν έκρυβε... Το φορούσα άπό ιδιοτροπία, το ήθελα άπό ιδιοτροπία... Σ' ά όμως τώ- κανες ζήτσημα... Με βασάνισες τόσο καιρό και στο ύστερο... Ά, σέ μισώ, σέ άποστρέφωμαι γι' αυτό που έκανες... Ούτε να σέ δω πειά στα μάτια μου!...

Άπό κείνη τη νύχτα έχώρισα αληθινά τη γυναίκα μου. Ύστερ' άπό δύο χρόνια βασάνων την έχώρισα και κατά τύπος.

Ξαναπαντρεύτηκε στην Πόλη. Ένας φίλος μου που την είδε τελευταία, μού έλεγε πός φορεί πάλι άχώριστα ένα βραχιόλι — ένα φρείδι άπό κοράλλι και χρυσάφι!...

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΦΥΕΙΣ ΠΟΥ ΔΕΝ... ΦΑΙΝΟΝΤΑΙ !...

Ό μέγας τραγικός ποιητής της Γαλλίας Κορνήλιος, δεν παρουσίαζε κανένα έξαιρετικό γνώρισμα της μεγαλοφυΐας του και ή συνομιλία του προξενούσε στους άλλους... νύστα. Όταν μάλοια κάποτε μερικοί φίλοι του τού συνέστησαν ότι έπρεπε να μεταχειρίζεται στην κουβέντα του τη γλώσσα που έγραφε τόσο λαμπρά, ό ποιητής άπάντησε: — Και όμως δεν είμαι μ' αυτό λιγώτερο Κορνήλιος!

Έπίσης ό μέγας φιλόσοφος Καρτέσιος, ό όποιος άγαπούσε πολύ τη μοναξιά και τη μελέτη, παραμένε συνήθως σιωπηλός κατά τις συναναστροφές με τους φίλους του.

Άπό τους άλλους μεγάλους συγγραφείς, ό Βιργίλιος ήταν βαρύν στην όμιλία του και τίποτε επάνω του δεν πρόδιδε τη μεγαλοφυΐα του.

Ό Λαμπρινιέρη γράφει κάπου για τον μεγάλο μυθογράφο Λαφονταίν, ότι κι' αυτός είχε παρουσιαστικό βαρύν και άκομφο κι' ότι δεν μπορούσε να μιλήση μ' ευκολία, ούτε για τα απλούστερα πράγματα.

Τέλος ό Γάλλος ποιητής Ντυντιέν, περίφημος στην έποχή του για τους σίχους του, άλλ'όχι και για τη συντροφιά του, συναισθανόταν την έλλειψή του αυτή κι' έγραφε στο ήμερολόγιό του: «Η όμιλία μου είνε άσχημη και μερο-δεμένη. Με δύο λόγια, δεν είμαι άπό αυτούς που σκοραίζουν τη χάρη με την κουβέντα τους και την έκπληξι για την έτοιμότητα των άπαντήσεών τους».

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ

Ένα ώραίο Γινρέ διακρίνει παιδική άφέ της άποδίδεται ίδια στον κύκλον των κοίλες, λόγω κοκεπαφί βεβαίως αυτό δεν την σεας. Λόγω εκλεκτής μοποίηση κανείς την μηλιά θα πέση, διότ έξη για μητέρα μα

ΚΟΣ

— Χορευτική βεγγετατα στολισμένο με ά — Η δις Μαριή ώ — Υπό έπονην του — Παφενυθήσαν κ. και κ. Π. Άλεξανφρον άποτες

Δόρα Μίτση — ρός κα — κά πο — σεας. — Κ — μόν, — και κό — ρός, — στρα.

όνφι — πούλου — τουαλέ — ρεμα — φέρον — Ε — κομψή — Έμπευ — της, — Μαζαλά

— Την παρελθούσαν νότα ήσαν δύο κορτακτι ή Αθηναϊκή νεοαία — Η συγκέντρωσης και έξεκίνησαν με μου — και τη κ. Ίωκ. Δαμαλά — Η δις Ρίτα Λαμ — αλέττα.

— Μεταξύ των κοίλες — νύση — με μαύρα και — Νίτσα Μ. Μελά γλυκυπούλου ιδιόφρενη, με εϊμορφη με άσπρο σατ χαριτωμένη φησιονομική τουαλέττα, Άλ. Θεοχάς κομψοτάτη με άσπρα, — πούλου με βέγ-νιλ του Γουίλς ώραία με άσπρα — κανάκη μαύνη τουαλέττα — σά με άσπρα σις τουα — δις Στεφάνου ώραοσάτ

ΔΗΛΩΣΗ

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Άπό σήμερα μέχρι του Πάσχα, οι άποστέλλοντες εκ του τερικού δραχμάς 170, την άξίαν δηλαδή των 7 Ήμερολογι «Μπουκέτου», θα λαμβάνουν όλα τα εν λόγω Ήμερολόγια, έ τυχδρομικιών τελών και θα έγγράφονται συγχρόνως δωρεά δρομηται επί ένα τρίμηνον εις το περιοδικόν μας.

Έπίσης οι άποστέλλοντες εκ του Έσωτερικού δραχμάς 25 άξίαν δηλαδή των δώδεκα (12) εκλεκτών τόμων της Βιβλιοθή: «Μπουκέτου», θα λαμβάνουν όλους τους εν λόγω τόμους και α νως θα έγγράφονται δωρεάν συνδρομηται δι' ένα τετράμηνο το περιοδικόν μας.